

Az én epilógusom

Három hónap múlva leszek 20 éves, fél éve elköltöztem egy másik városba. Minden megváltozott körülöttem, de legjobban én magam változtam meg. Szolnokról Szegedre, kapcsolatfüggőből önálló lettem. Az elmúlt egy évem kaotikussága volt eddigi életem csúcspontja, pedig a java még csak most fog kezdődni.

Az utóbbi félévben többször kellett bemutatkoznom új embereknek, mint előtte valaha. Mai napig küzdök vele, hogy melyik oldalamat is mutassam meg nekik. Van, aki kedvesnek és aranyosnak ismer pár együtt töltött nap után, viszont valaki csak annyit jegyzett meg rólam, hogy nem a családbarát jellemző jut eszébe. Néhányan agresszívnek tartanak, de nem a szó szószerinti jelentésében. Szeretem kimondani, amit gondolok, érzek és elvárom ezt másoktól is. Valóban néha tapintatlanul várok választ olyan kérdésekre, amiket még fel sem tettem. Határozottságnak és egyenességnek nevezném ezt a viselkedésiformámat. Van, aki csöndesnek ismer meg, van, aki a pulton táncolva talál rám. Soha nem lehet tudni melyik éneket kapja meg az ember. Több rétegből vagyok, mindegyik én vagyok, de az egészet csak én ismerem.

Több éve írok már, segít megérteni a gondolataimat és átélni az érzéseimet. Volt már, hogy versenyeket nyertem és szerencsém volt, hogy Jász Attila is olvashatta az írásomat. Az írás és a könyvek állnak igazán közel hozzám, magam miatt írok.

Az első 14 évem.

Szolnokon éltem 19 évig. Szerettem reggelente a Tisza mentén sétálni az iskolába menet. Közel áll hozzám ez a város, de most mégis boldogabb vagyok máshol. 8 évig balettoztam és modern táncoltam. Imádtam a színpadon mozogni és én voltam a legboldogabb 13 éves, amikor főszerepet táncolhattam. Nagy álmom volt, hogy táncos legyek, de már általános iskolában is megláttam ennek az életnek az árnyoldalát. Hetente azt hallgatni éveken át, hogy meg ne hízzak, maradj ilyen vékony és szerencsés vagy, hogy ilyen géneket örököltél. Általános iskolás éveimet sok lány között éltem, akik nem voltak kedvesek egymáshoz. Folyamatos volt a gonoszság és rivalizálás. A sok ezekkel járó szenvedés és sírás mindig megérte azért a 3-5 percért, amit a színpadon tölthettem.

Mindig sok barátom volt, szerettek a tanárok, de némelyik barátom úgy emlékszik vissza rám, mint, akik félték tőlem. Már akkoriban is őszintén nyilvánultam meg, ami nem mindig volt kedves. Sokat olvastam, a könyvek közé menekültem, amikor éppen nem tanultam. Görcsösen próbáltam a legjobb lenni. Igazágtalannak éreztem, hogy az akkori legjobb barátnőm folyamatos csalással érte el a kitűnőségét, amiért én annyit dolgoztam hiába. Az általános iskola utolsó évére éreztem igazán boldognak magam, amikor megtaláltam az igazi baráti köreket és úgy tűnt minden jól fog alakulni. De valójában ezekután kezdett széthullani minden. A Covid miatt megfosztottak minket az utolsó közös évünktől, a ballagásunktól és, ami a legjobban fáj, az utolsó balettos gálánktól. Végül egy meghitt ballagásunk volt, könnyekkel teli. Szokás volt az iskolánkban, hogy a 8 év tánc után az osztályból valaki megkapja az arany balettcipő díjat. Évekig álmodoztam róla, a délutáni próbákon a szemem előtt lebegett és bármit megtettem volna érte. Az akkori legjobb barátnőm kapta meg, igazágtalannak éreztem. Nem értettem, hogy ha én bejártam minden órára és rengeteget gyakoroltam, akkor miért olyan kapja meg, aki állandóan lógott és abba akarta

hagyni az egészséget. Igazságtalannak éreztem az egészséget, nem akartam többé balettozni. Többé már nem az a felszabadult boldogságot hozta magával, hanem az élet igazságtalanságát.

15 éves koromtól 19 éve koromig.

Sokat voltam egyedül a karantén alatt, megbarátkoztam az egyedülléttel. Meg volt a magam kis baráti társasága, akikkel hetente találkoztunk. Minden pénteken 2 órától az általános iskolánk melletti játszótéren beszélgettünk órákon át. Az élet nagy történései mellett a legapróbb dolgokról vitatkoztunk, esőben, hóban, napsütésben, mi négyen (T., S., B., és én). T. volt az én legjobb barátnőm, a mai napig ő áll hozzám a legközelebb. Viharos volt négyünk barátsága, de mi mindig kitarítottunk egymás mellett.

Bekerültem az általam választott katolikus gimnáziumba, aminek a következő 4 csodás évemet köszönhettem. Új barátokat szereztem, megtaláltam idővel ott is az én saját társaságomat. Szerettem miattuk és az iskola miatt is bejárni, akkoriban kezdett el foglalkoztatni maga az írás. Többször volt a hittel kapcsolatban novella pályázat, amin mindig sikeresen szerepeltem. Az általános iskolás énemmel szemben, itt én voltam a csendes, segítőkész lány, aki a magyar tanár kedvence. Mint később megtudtam, többen is úgy vélekedtek rólam akkoriban, mint aki összefogja az embereket és őszintén elmondja a véleményét, bármit meg lehetett velem beszélni.

Életem legnagyobb vagy legalábbis a második legnagyobb törése a szüleim válása volt 15 éves koromban. A karantén volt az a pont a családuknak életébe, ami teljesen szétszakított minket. Anyukám sokat volt távol, úgy éreztem tőlem is eltávolodott. Utólag már értem mit miért tett és, hogy milyen nehéz lehetett neki egy ilyen házasságból kilépnie. Ő volt az, akiben a legjobban megbíztam, de úgy éreztem, hogy engem is cserbenhagy. Mivel egyke vagyok, egyedül küzdöttem meg ezzel az időszakkal. A barátaimnak nem igazán meséltem róla, szégyelltem. Emlékszem, egyik péntek délután, amikor én és T. hintáztunk csak úgy megszólaltam, hogy *a szüleim elválnak*. Ő oda jött és megölelt, B. és S. csendben vették tudomásul. Azon a hideg, de napsütéses januári napon órákig ültünk szótlanul a játszótéren, miközben én sírdogáltam. Amikor a válásra, főleg a külön költözésre került a sor nem volt számomra kérdés, hogy anyával maradok. Egész akkori és eddigi életem legnehezebb és fájdalmasabb pontja az apukám.

Az én apukám nem olyan apa, akit szívesen elképzelsz, hogy a jövődben a gyerekedé is ilyen legyen. Szép szavakkal hitegeti az embereket és azt mondja, amit hallani akarsz, de nem tesz semmit. Önzőn viselkedik és más világban él. Sokat ivott, iszik. Kiskoromban még nem tűnt fel, majd ahogy felnőttem a barátnőim már nem szívesen jöttek át hozzánk és a családi összejövetelek is zűrösebbek lettek. Az italba menekült és ezért minket hibáztatott. Gyűlöli anyát és ezáltal valószínűleg engem is, hiszen őt látja bennem. Sokáig féltem attól, hogy vajon anya engem is meg fog gyűlölni, amiért apát látja bennem. Nem akarok a saját apámmá válni. A válás után még rosszabbodott vele a helyzet, volt, hogy hónapokig nem beszéltem vele. Vállalhatatlanul viselkedett és folyamatosan megbántott. Tőlem várta a megoldást és engem okolt mindenért, holott még csak 15-16 éves voltam. A mai napig érdekes kapcsolatunk van. Néhány havonta beszélünk, egyszer-egyszer találkozunk. Nem változtat a viselkedésén, életmódján, ezért nem keresem. Új családja lett, így már ő sem keres engem. Hiányzik az apukám. Szerettem volna, ha nekem is egy szerető és támogató apukám legyen, mint másoknak. Ő csak dicsekszik velem a munkatársai előtt az eredményeimről, tanulmányaimról, sikereimről, de azt sose tudja, hogy mi történik velem valójában.

A válás időszaka alatt és után előjöttek nálam a pánikrohamok. A gimnáziumi éveimet a szorongás és pánikrohamok határozták meg a boldog pillanatok mellett. Sokszor próbáltam már körülírni azt az érzést, de nagyon nehéz.

Nem érzek semmit, nem látok semmit és nem hallok semmit. Leginkább ezt érzem ilyenkor. Hogy mi történik velem azt nem tudom. Csak abban vagyok biztos, hogy akár egy szó is kiváltja ezt. Először remegek... a kezem, a lábam, végül az egész testem. Nem mindig látszik kívülről a remegés, van amikor csak én érzem belülről. Ha valaki ez idő alatt hozzámérne valószínűleg a bőröm alatt ő is érezné. Nekem örökké valóságnak tűnik, de a körülöttem lévőknél pár perc az egész. A szívem a fülemben lüktet és nem hallok tőle semmit. A kezeim, ujjaim jéggé válnak és mindent forrónak érzékelnek, amihez hozzáérek. Ha lehunyom a szememet szédülök, forog velem minden. Azt hittem ez idáig lehetetlen, hogy a sötétség forogjon, sőt elnyeljen. A szívem szinte kiugrik a helyéről. Nem érzek semmit, sem fájdalmat, sem riadtságot. Talán a legközelebb álló érzés az üresség. Lehunyom a szemem hátha jobb lesz... Nem lesz, tudtam. A légzésemet próbálom lelassítani, de nem megy. Mintha a talaj kicsúszna alólam. Soha nem lesz vége ennek úgy érzem. Az egész testemben, amikor megmozdulnék ütést érzek. Aztán hirtelen minden normális lesz, már amennyire lehet. Vége.

Az utóbbi időben már egyre kevesebb van, de tudom, hogy mindig itt van velem.

16 évesen annyira vágytam az odafigyelésre és szeretetre, hogy az első kapcsolatomba rohantam bele. Érzékeny fiú volt, aki mindennél jobban szeretett. Sajnos én nem szerettem őt eléggé, azt szerettem benne ahogy engem szeretett. Mivel otthon egyedül voltam a leginkább, így sokat beszélgettünk. Szépen lassan jobban megismertük egymást és szerelmesek lettünk. (Így évekkel később visszagondolva arra az időszakra, nem voltam valójában szerelmes.) Viharos kapcsolatunk volt, rengeteget veszekedtünk és bántottuk egymást. Tovább tartott, mint kellett volna, 1 évet töltöttünk együtt. Borzasztó mélységeket éltem át miatta, de nem engedte, hogy szétváljunk. Nem volt szép az elválásunk, viszont az idő előrehaladtával viszonylag jó barátommá vált. Ő is kellett ahhoz, aki ma vagyok.

Olyan ember vagyok, aki nem szeret egyedül lenni, vagyis csak voltam. Előtte mondhatni kapcsolatfüggő lehettem, aki azt akarta, hogy mindenáron szeressék. Szerettem. B. volt az első szerelmem, ő volt az, aki a legnagyobb csalódásokat okozta. Évekig szerettük egymást, de a tisztelete felém nem mindig volt meg. Hiszek a megbocsátásban és hogy az emberek képesek megváltozni. Ő vajon miért nem tudott velem őszinte lenni? Miért csalt meg és hazudott nekem miközben a szerelmét bizonygatta? Hiszem azt, hogy a sok rossz ellenére szeretett a maga módján. De én jobban szerettem, meg akartam menteni. Azonban a végén a szakításunk mentett meg engem hosszútávon. Soha nem voltam még úgy összetörve, mint az egyetem kezdése előtti két hétben. A költözés, a környezetváltozás, az új emberek a legjobbkor történtek. Ha itthon maradtam volna, nem tudom hogyan vészeltem volna át.

Szeretek randizni, új embereket megismerni. Kíváncsi vagyok rájuk, tudni akarom miért olyanok amilyenek. Érdekes, hogy ők a legtöbbször nem is sejtik én milyen vagyok valójában. „Kedves és aranyos lány” mondják, ami igaz is. De a legautentikusabb énem az őszinte, egyenes, szarkasztikus, néha durva, de teljes szívvel szeret. Tudom mit akarok és mit érdelek, mert én igazán szeretni fogok valakit egyszer és ő ezt őszintén viszonzni fogja. Addig pedig, amíg ő el nem jön, én boldog leszek és minden lehetőséget megragadok. Mert egyedül is elég vagyok, boldog vagyok.

Nehéz volt az utolsó évem a gimiben. Abban az időszakban voltam a legboldogabb, azonban soha nem szorongtam még annyira, mint akkor. Túl sok volt az elvárás mindenki felől. Egyrészt a tanárok felől, másrészt saját magamtól. A tanárok hónapokig azt sulykolták, hogy nem fog menni az érettségi és nem fognak minket felvenni. Rengeteget tanultam, külön órákra jártam. Belefáradtam, sokszor volt pánikrohamom abban a pár hónapban. Szerencsére akkor még ott volt B. is és talán az kicsit segített, hogy neki bármikor szólhattam. Félttem az érettségítől, mivel nagyon sok pontot kellett összeszednem. A vizsgák viszonylag gyorsan elrepültek, utána óriási megkönnyebbülés volt. De ezután jött a legidegőrlőbb várakozás. Egész nyáron, minden egyes nap szorongtam, hogy bejussak. Emellett vezetni jártam, ami még plusz stresszt okozott. Tisztán emlékszem arra a napra, amikor megtudtam a felvételi eredményemet. Azon a nyári napon otthon voltam egyedül, elmentem napközben egy barátnőmmel konditerembe, de azonkívül semmi. Szinte hozzám sem lehetett szólni aznap. Egésznap remegtem, rettegtem az eredménytől. Este megérkezett az sms. Egyedül ültem a szobámban. Nem azért, mert nem akartam másokkal várakozni, hanem azért, mert senki nem hívott. Az akkori baráti társaságom egy régebbi konfliktus miatt teljesen megfedkezett rólam. Később láttam képeket róluk, hogy együtt várakoznak és ünnepelnek. Nagyon rosszul esett tőlük, azt hittem barátok vagyunk... Persze itt jön a kérdés, hogy B. miért nem volt velem. Nos, Ő a haverjaival volt, eszébe se jutott, hogy nekem fontos lenne, hogy mellettem legyen. Azt mondta, majd siet hozzám, de csak késő este ért hozzám. Mint hónapokkal később kiderült, Ő akkor már azt tervezte, hogy elhagy. Anyáék meg egyszerűen csak nem tartották ezt olyan fontos dolognak szerintem. Szóval egyedül ültem a szobámban, amikor megjött az sms. Felvettek. A Szegedi Tudományegyetem kommunikáció- és médiatudomány szakára vettek fel, önköltséges formában. Örültem, hogy egyetemre járhatok majd, de egyben csalódott is voltam, mivel ez volt az utolsó hely, amit megjelöltem. Nem vettek fel pszichológiára. Ez volt a legnagyobb álmom. Már hetedikes korom óta tudtam, hogy gyermek pszichológus akarok lenni. Óriásit csalódtam magamban, hogy nem sikerült. Amikor átmentem anyáékhoz elmondani az eredményt, akkor csak annyit kérdezett, hogy államira jutottam-e be. Mondtam, hogy nem. Nálam jobban már csak ő lehetett csalódottabb. És ennyi volt. Minden ment tovább. Összetört az álmom és az életem legnagyobb változása heteken belül bekövetkezett. Idővel összeszedtem magam és elfogadtam a sorsomat. Igazából ezzel a szakkal is megbarátkoztam, mivel mindig is szerettem írni, szerettem volna író és újságíró is lenni. Jó lehetőségnek tartottam. Továbbá, kitűztem céloknak, hogy minél hamarabb átjussak államira. Most itt tartok, az egyetemen a második félévem végén és még mindig önköltséges formában és azon gondolkozom, hogy valaha lesz-e belőlem újságíró, mert mi van, ha nem vagyok elég jó? Mi van, ha nem írok elég jól? Viszont, kitűztem hosszútávú céloknak, hogy miután megszereztem ebből a diplomámat, újra jelentkezni fogok pszichológiára. Nem akarom feladni azt az álmomat. Segíteni akarok a gyerekeken.

19 éves koromtól mostanáig.

Életem legnehezebb időszaka a 19. születnapommal kezdődött. Az, hogy a barátaim nagy része nem jött el már megszokottá vált. Rosszul esett, de nem lepődtem meg. Én vagyok az a személy, aki mások születnapjára mindig szervez valami különlegeset, tortát sütök, embereket hívok, feldíszítek mindent. Nekem soha nem csinált senki bulit. Aznap reggel nem várt a tükrön boldog születésnapot felirat és kis rajzok, mint azelőtti években. Anyával minden évben kora reggel felkeltünk, hogy a másikat meglepjük. Aranyos kis üzenet várta a másikat a születésnapján a tükrön. Aznap a legjobb barátnőmmel tortát sütöttünk nekem. Este pár barátom eljött, viszont B. nemcsak, hogy nagyon sokat késve érkezett meg, de hozta

haverjait (akikkel nincsen semmi problémám, csak szerettem volna a saját barátaimmal tölteni ezt az estét és vele). Ezzel szemben egész este a társaság két felé szakadt. Voltam én és pár barátom és B. az ő barátaival, külön helységben. Nagyon bunkón viselkedtek, pedig én próbáltam összehozni a két társaságot. Végig rosszul éreztem magam. Úgy éreztem, hogy nem volt rám tekintettel.

Miután felvettek az egyetemre minden nagyon gyorsan történt. Augusztus elején lementünk Szegedre a lakást megnézni. Egy barátnőmmel közösen terveztünk leköltözni. Mivel, B. kitalálta, hogy mégse költözik le velem, hanem még gyűjtöget és majd utánam jön. Semmi nem lett ebből. Augusztus közepén a szeretett kiskutyám meghalt, a mai napig nehéz szívvel tudok rá gondolni. Nagyon hiányzik. Ezekután nehezen, de elmentem a gólyatáborba, ahol rengeteg emberrel ismerkedtem meg. Jól éreztem magam, de tudtam, hogy otthon nincs rendben valami, vele. Amikor hazaértem a táborból szakított velem B. Teljesen összetörtem. Őszintén, az elkövetkezendő pár hétben nem keltem ki az ágyamból. Becsapva éreztem magam, nem hittem, hogy túlélem ezt a csalódást. Ki hitte volna, hogy egy hónappal ezelőtt még közösen tervezünk elköltözni, majd a semmiből egyedül maradok. Szeptember elején költöztem el Szegedre, egy barátnőmmel. Nehezen éltem meg ezt a változást, egyedül éreztem magam egy teljesen új városban. Így visszagondolva az a szakítás és költözés mentett meg engem. Újra kezdek Szegeden, új emberek, új környezet és új én. Több hónapba telt, mire úgy éreztem, hogy visszatértem. Megváltoztam. Megváltoztatott a csalódás és ez a sok változás. Önállóbb, magabiztosabb és nyitottabb lettem. Sok szép emléket szereztem itt. Hálás vagyok a legközelebbi barátaimnak és a városnak. Új emberré válhattam itt. Boldog lehettem. Megtanultam, hogy a saját boldogságom nem függhet másától. Úgy érzem, itt akarom leélni az életemet Szegeden.

Anyukám lassan új házasságba lép. Megérdemli a boldogságot. Annyi mindent megtett és tesz is értem, amiért örökké hálás leszek. Példát láttam nála az emberi kapcsolatokra, amiket idővel én is megtanultam kezelni. Mozaik család vagyunk és leszünk. Kaptam egy bónusz apa figurát, aki végre törődik velem. Szép lassan kialakult egy új család, de szétszéledünk. Mi gyerekek felnőttünk időközben és keressük a saját útunkat.

Szeged külön helyett foglal el a szívemben. Amikor először itt jártam, 18 évesen, úgy éreztem, hogy valami hív ide. Éreztem, hogy nekem itt dolgom van, boldog lehetek. Gyönyörű város, kedves emberekkel. A kedvenc helyem a Dóm Tér, a dóm előtti lépcsőn ülve sok időt töltök el. Az a legkedvencebb helyem a világon.

Az utóbbi körülbelül 2 évben sokat gondolkozom a hiten, Istenen és úgy általában a különböző vallásokon. A nagypapám hívő, legalábbis vasárnaponként és ünnepkor. Bár, ha őszinte vagyok akkor ő az alkoholt tartja igazi megváltónak, a mindennapi segítségnek. Vajon miatta járja át az alkoholizmus és a depresszió a családunk azon részét? Köze van hozzá, hogy apa miatta viselkedett így, hiszen gyerekkora óta ezt látta? Vajon az újabb generáció, az unokatestvéreim és én, miattuk félünk a függőségektől? Miattuk lettünk függők? Miattuk leszünk függők? Öröklődni fog ez a probléma generációkon át? Mi nem akarjuk úgy végezni, mint ők. Nem akarok olyan lenni, mint ők.

Katolikus középiskolába jártam, sokat jártunk templomba, lelki gyakorlatokra és hittan óráink is voltak. Többnyire szerettem őket, de sose éreztem az igazi kapcsolódást. Egyedül a templomban gondoltam úgy, hogy közöm van ehhez az egészhez. Szerettem a szolnoki belvárosi templomban lenni. Az 50 órás közösségi szolgálatom nagy részét ott végeztem el.

Minden helységet kitakarítottam, a padokat törölgettem, virágot raktam a vázába. Az emberek közben jöttek-mentek, imádkoztak. Nem szoktam imádkozni, valamiért szorongok tőle, azonban hálát adni szoktam. Az utóbbi hónapokban talán még többször is. Valószínűleg azért, mert távol vagyok a szeretteimtől és így még jobban tudom értékelni őket.

Az iskolába sokszor sétálva mentem, szerettem a Tiszaparton sétálni. Mindig elmentem a Vártemplom mellett. Óriási épület, hívogató égszínkék ajtókkal. Többször is megfordult a fejemben, hogy csak úgy bemegyek és leülök. Soha nem tettem meg.

Az egyetemen, az egyik gyakorlati órán feltették azt a kérdést, hogy ha bármilyen ajtók lehetnének, akkor mi lennének? Én a Vártemplom kék ajtaját mondtam.

A szegedi dómmal különös kapcsolatot érzek. Szeretek az előtte lévő lépcsőn üldögni. El szoktam játszani a gondolattal, hogy egyedül leülök oda a könyvemmel és maradok óráig. Talán bemegyek a domba is, leülök kicsit. Több, mint fél évnek kellett eltelnie, hogy bemerjek a dóm belsejébe. Gyönyörű volt. Szeretném, ha egyszer ott lenne majd az esküvőm.

Nem tudom, hogy Isten létezik-e, de azt tudom, hogy valami van, ami segít a mindennapokban, amiért érdemes hinni. Hiszek a jelekben, a sorsban és a karmában. Szeretem azt az emberekben, akik hisznek. Megvilágosodás volt számomra Elif Shafak: A szerelem 40 szabálya című könyve. Egy véletlen által olvastam el, az lett a kedvenc könyvem.

Amikor megkérdezi tőlem valaki, hogy hiszek-e Istenben vagy valamiben soha nem tudom mit mondjak. A hit számomra túl személyes. Csak az enyém, nem szeretném mással megosztani. Ez az egyetlen dolog, ami csak az enyém.

Nem veheti el tőlem senki.

Nem hagy el soha.

Hiszek benne, hogy minden okkal történik és boldog leszek.

10 év múlva, 2035-ben 30 éves leszek. Kíváncsi vagyok mi minden fog történni velem addig. A legfontosabb, hogy boldog akarok lenni. Addigra szeretnék már családot, egy hűséges, őszinte és szerető férjet. Szeretnék két gyereket, akiknek mindent megadhatok. Kertes házban élnénk, Szegeden. Lenne kutyánk és macskánk is, sokat játszánánk együtt. Társasjátékoznánk esténként, együtt főznénk és sokat utaznánk. Sok időt töltenénk anyáékkal is. A barátaimmal közösen vacsoráznánk, nyaralnánk. Szeretnék írni, a kertben ülve írni és olvasni. Újságoknak akarok írni különleges és szívmengető dolgokról, de legfőképpen az igazságról. Szeretnék egy második diplomát is szerezni, gyermek pszichológusként. Szeretnék a gyerekeknek segíteni és fő állásként ezen dolgozni. Szeretném, ha egy jobb világ lenne addigra. A gyerekeimet biztonságban és egészségben szeretném tudni. Nem határolódom el attól sem, hogy az életünk külföldön folytatódjon, de Szeged megadhatja mind azt, amire vágyunk. Szeretnék valami fontosat tenni a világban. Meg akarom osztani az emberekkel az érzéseimet, tapasztalataimat. Azt akarom, hogy a gyerekeimnek könnyebb legyen, mint nekünk. Nem akarom, hogy az internetes világ határozza meg a mindennapjainkat. A valóságban akarom, hogy éljünk.

Nehéz beleszokni a felnőtt életbe. Sok a felelősség és a feladat. Nem könnyű barátokat szerezni egy új városban, hátra hagyni az addigi életedet. Próbálok minél önállóbb lenni és felnőni a feladatokhoz. Hónapok óta munkát keresek, nem hittem volna, hogy ilyen nehéz

lesz. Annyi helyen próbálkoztam már és a legtöbbször még elutasításra sem méltatnak. Nem hiszem, hogy van olyan hely Szegeden, ahova ne jelentkeztem volna. Persze egy gyorsétteremben lehet kapnék munkát, de a barátainkat hallva, hogy a vezetőség mennyire semmibe veszi őket és milyen lekezelően bánnak velük, nem hozza meg az ember kedvét. Szeretnék pénzt keresni, hogy könnyítsek anyukám helyzetén, de ér a pénz annyit, hogy lemondjak az önbecsülesemről és boldogtalanul teljenek a napjaim? Néha feladom kicsit, de aztán a remény mindig visszatér hozzám. Nem fogom feladni és rendes munkahelyet fogok találni, ahova örömmel tudok menni.

Sokszor ért csalódás az életben, de szerintem idővel egyre könnyebben állok fel belőle. Az írás kapcsán talán kevésbé, mindig kicsit jobban fáj az elutasítás. Persze az évek alatt értem el sikereket is vele, gimnáziumi versenyeken. De mi van, ha én többre vágyom? Látok egy lehetőséget és mindent beleadva megpróbálom. Mindig próbálkozom... Az a sok pályázat és verseny, amiről utána soha többé nem hallottam. Egyszer még Jász Attila is olvasta az egyik novellámat, „aranyos kis írás” válaszolta. Őszintén nem tudom mit vártam és lehetséges, hogy csak az internet okozta kommunikációs zavar miatt éreztem lekicsinylőnek, de ez történt. Legutóbb az egyetemnek újonnan induló újságjához jelentkeztem, azt mondták mindenképp visszaszólnak (ha nem kellek akkor is). Két hete nem hallottam felőlük. Annyit küzdöttem, bizakodtam, dolgoztam azért, hogy megerősítsenek tényleg ezzel kéne foglalkoznom, hogy nem csak időpocséklás az írás. Imádok írni, megnyugtat és felzaklat egyben. Az életem nem lenne ilyen, ha nem írnék. Annyira vágyok rá, hogy mások is kicsit a részévé váljanak. Újságíró akarok lenni, mindent megteszek azért, hogy egy nap mások is lássák az írásaimat. Az egyetemen újságírást tanulok, ez egészen jó kezdet. De az a sok elutasítás az évek alatt egyre nehezebbé teszi, elveszi a kedvemet az írástól.

Néha nem vagyok benne biztos, hogy ez nekem való.

Lehet ez lesz az utolsó.

Tehát, ez vagyok én. Örökké reménykedek valamiben. Nem könnyen adom fel. A velem történtek tettek azzá, aki ma vagyok és nem lehetnék ezért hálásabb.

Minden egyes nap szeretettel szeretek.